

Дара Седулић

ТУЖАЉКА

Код нас родити ништа није значило,
Ја се не сјећам свих имена моје млађе браће.

Била си слична земљи
Можда је зато твоје крило било тако топло.

Твоја бијела сукња сељачка
Сваке је јесени црвенила од рађања.

Какве је боје била ти коса?
Марама црна на крух ме подсјећала.

Преточила си све изворе на својим леђима
Да знам гдје си закопана расплакала бих земљу.

ОДСАЊАНИ ДОМ

Дом свој сам одсањала.
Шарене простирке његове доласке
чоколаду по џеповима на окнима бијеле дане
и кад сване какве бијеле
опроштаје пред вратима.

Празнике и недјеље
пакетиће испод мишке
мирис сапуна и љиљана мале свађе
и велике шаке мушке.

Мирења и помирења
преко дјечјих пољубаца
топле воде суботама
жуте кваке на вратима
све сам тако одсањала улицама.

УЗАЛУДНИ БИЈЕГ

Све се ово мени нујно нудило.
Да огледам се
мамила ме вода.
Да ми јеку врати

Дозивала гора.
Све се ово мени давно давало.
Да застанем
опомињао камен.
Вилин коњиц вио
смрти знамен.

И свака је травка надвисила
мисао ми
што се са земљом сљубила.
Већ ме није.
А тек сам се препознала била.

Драган Студен

(ОГЊАРИЦА)

Огњарицу нам нико неће
срушити брзо градљиву
док на плећима је носимо

У темељ пршљен
на окно кожа прозирна
стрепња на стропу
дума до ума

Срдачни били смо
док од ње тврђаву
одбојну не учинисмо

Лађа ли је или крилатица
за лет међузвездан
тамница или жена
једнако драга - мрска

Свиснућемо у њој
ветровит кров ако није
паучинасто слеме
црвоточне подрожњаче

Стамена биће
и склона распаду

Њена је светлост
од небеске жешћа
њен је жагор
од безнађа звонкији
касне сумраке
самоспаљивањем смиче

Огњарицу нам нико неће
срушити брзо градљиву
док на плећима је носимо

(БЛИСКЕ)

И кад смо упознале
чудесну смрт
постале смо блиске

Склад пепелишта
пренраженост
и нечија кукњава

Воду пиле смо
да утолимо глад

Искежени очњаци
беснило и тестера
уместо огрлице

За наше добро
главе нам се
с пања котрљају

Умоболници урлање
и острвљено псето

Жигосан сан
ребра и цвет
перунике у њима

Метвицу и мирту
пасју леску и пелин
на очи извађене
привиће нам осветници

(ДОК СЕ ПРЕДОМИШЉАШ)

Док се предомишљаш
жеников лик
у води нестао

У нехај - град
пре мрака
да ти је дотрчати

Згаришта су ту
и сени кућа
а у свакој мртвац

Воденцвет
прстен жеников

Песма у даљини
враћа ти се свест

Усниш ли
да се погинула
дуг биће ти дах